

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 108/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Kristínou Deckou, LL.M., Vojtecha Tvrdeho 21, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 3P/108/2025 zo 16. septembra 2025, uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoP/187/2025 z 2. októbra 2025, uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 3P/108/2025 z 8. októbra 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoP/216/2025 z 18. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 5. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2, práva na ochranu rodičovstva a rodiny podľa čl. 41 ods. 1 a 4, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami okresného a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Dňa 9. októbra 2023 podal [REDAKOVANÉ] (ďalej len „otec“) – otec maloletých detí sťažovateľky [REDAKOVANÉ] (narodeného [REDAKOVANÉ]) a [REDAKOVANÉ] (narodeného [REDAKOVANÉ]), návrh na zverenie oboch maloletých detí do svojej osobnej starostlivosti, úpravu styku matky a určenie výživného. V tom čase boli maloleté deti v osobnej starostlivosti sťažovateľky. O tomto návrhu otca koná súd v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 54P/151/2023.
3. Popri konaní vo veci samej podal otec 4. februára 2025 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom žiadal, aby súd zakázal [REDAKOVANÉ] (partnerovi sťažovateľky, pozn.) styk

s maloletými deťmi a aby zveril maloleté deti do starostlivosti otca, eventuálne do starostlivosti starých rodičov alebo Detského krízového centra Náruč v Žiline (ďalej len „DKC Náruč“). Návrh odôvodnil tým, že sú ohrozované záujmy maloletých detí, najmä ich zdravie, psychický a fyzický vývin, a to zo strany partnera sťažovateľky, ktorý v tom čase žil v spoločnej domácnosti so sťažovateľkou. Poukázal na informácie sprostredkované kolíznym opatrovníkom, podľa ktorých na základnej škole, ktorú navštevuje aj maloletý [REDAKOVANÉ], bolo zo strany žiaka tejto školy ohlásené riaditeľke školy podozrenie z vykonávania sexuálnych aktivít na tomto žiakovi, ktorých sa mal údajne dopustiť práve partner sťažovateľky.

4. Uznesením sp. zn. 54P/151/2023 z 28. februára 2025 okresný súd návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Okresný súd považoval za preukázané, že uznesením z 22. januára 2025 vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žilina ČVS: ORP-23/1-VYS-ZA-2025 odmietol vec podozrenia [REDAKOVANÉ] zo spáchania zločinu sexuálneho násillia, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Uznesenie nebolo právoplatné z dôvodu sťažnosti rodičov maloletého žiaka. Podstatou podozrenia mala byť skutočnosť, že podozrivý partner sťažovateľky mal požiadať maloletého žiaka o sexuálne uspokojenie rukou za prísľub zaplataenia finančnej hotovosti, čo mal chlapec bez použitia nátlaku či násillia aj urobiť. Dôvodom na odmietnutie veci bola skutočnosť, že chlapec mal v čase spáchania skutku už 15 rokov a chlapec mal pristúpiť na požiadavku údajného páchatel'a dobrovoľne. Otec podľa súdu neosvedčil svoje tvrdenia, že partner sťažovateľky je pre maloleté deti potenciálne nebezpečný a zásah súdu je nevyhnutný, aby sa zabránilo páchaniu sexuálnych aktivít a praktík na maloletých deťoch. Síce podľa výsledku lustrácií v registri trestov ide o osobu, ktorá bola opakovane súdom trestaná prevažne za majetkovú trestnú činnosť (krádeže, podvod), neboli zistené také predchádzajúce odsúdenia, ktoré by ho diskvalifikovali zo starostlivosti o maloleté deti. Trestné stíhanie, na ktoré otec poukazuje, nie je dosiaľ právoplatne skončené a [REDAKOVANÉ] nie je v tejto veci ani obvinený.

5. Po tom, ako bol v rámci konania vo veci samej vypracovaný znalecký posudok č. 8/20205 znalcom v odbore psychológie, odvetvia poradenskej psychológie Mgr. Ivanom Moravčíkom, 8. septembra 2025 podal otec ďalší návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom sa opäť domáhal zákazu styku [REDAKOVANÉ] s maloletými deťmi a súčasne ich zverenia do starostlivosti DKC Náruč na obdobie šiestich mesiacov. Tomuto návrhu okresný súd napadnutým uznesením zo 16. septembra 2025 vyhovel a uložil neodkladné opatrenie, ktorým oboch maloletých nariadil dočasne odovzdať do starostlivosti Centra pre deti a rodiny Ružomberok (ďalej len „CDR Ružomberok“) najdlhšie na šesť mesiacov od umiestnenia detí do zariadenia. Ďalej uložil výchovné opatrenie, ktorým sa maloletým deťom nariadila povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu v Detskom advokačnom centre Náruč v Žiline (ďalej len „DAC Náruč“) v období po vykonateľnosti uznesenia v rozsahu 39 hodín. Zároveň súd zakázal styk [REDAKOVANÉ] s maloletými deťmi.

6. Okresný súd v prvom rade poukázal na obsah znaleckého posudku, z ktorého súd zistil, že správanie oboch maloletých nesie znaky významného a intenzívneho ovplyvňovania zo strany matky, ktorej postoje sú značne determinované postojmi a názormi aktuálneho partnera [REDAKOVANÉ]. U maloletého [REDAKOVANÉ] sú prítomné symptómy depresívneho prežívania, anhedónia a u [REDAKOVANÉ] zvýšené riziko depresívneho ladenia. V rámci odpovede na otázku č. 16 znalec uviedol, že *„je vylúčené, aby maloleté deti boli zverené do starostlivosti osobe, ktorá zdieľa spoločnú domácnosť s [REDAKOVANÉ], pokiaľ má byť prioritou ich najlepší záujem“*. V záveroch posudku

znalec uviedol, že je vhodné, aby ihneď po doručení znaleckého posudku boli maloleté deti zverené do starostlivosti DKC Náruč. Najbližšie zariadenie, ktoré však malo voľné miesta, bolo CDR Ružomberok, pričom súd zdôraznil, že umiestnenie je len dočasné, na zabezpečenie základných potrieb maloletých detí a po uvoľnení kapacity mali byť deti preložené do zariadenia, ktoré im bude poskytovať komplexnú terapeutickú starostlivosť. Z tohto dôvodu však bolo zároveň deťom uložené výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa odbornému poradenstvu. Súd tiež zakázal styk maloletých detí s [REDAKOVANÉ], pretože jeho vplyv na zdravý a psychický vývoj detí považoval za zásadný, pričom jeho konanie podľa znalca vykazuje až patologické prvky v oblasti budovania závislého postavenia v rámci vzájomných vzťahov medzi sťažovateľkou, jej deťmi a partnerom [REDAKOVANÉ]. Tiež má ísť podľa znalca o osobu, ktorá má sklony k manipulácii a ku klamstvám.

7. Krajský súd rozhodol o podanom odvolaní napadnutým uznesením z 2. októbra 2025 tak, že uznesenie okresného súdu v časti napadnutého výroku I, ktorým súd zakázal styk [REDAKOVANÉ] s maloletými deťmi, potvrdil a vo zvyšných výrokoch rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia uložením zákazu styku [REDAKOVANÉ] s maloletými deťmi, pričom aj sťažovateľka alternatívne s uložením tohto zákazu v podanom odvolaní súhlasila. Zároveň uviedol, že zákaz styku by mal pôsobiť preventívne aj do budúcnosti v tom smere, aby počas platnosti zákazu nedošlo k obnoveniu spolužitia maloletých detí s [REDAKOVANÉ] a to aj za situácie, keď [REDAKOVANÉ] domácnosť matky a maloletých detí skutočne opustil. Pokiaľ ide o ostatné výroky, rozhodnutie zrušil s poukazom na § 51c vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého ak sa rozhoduje o uložení výchovného opatrenia na účely zabezpečenia odbornej pomoci maloletému dieťaťu, sudca vždy vypočuje maloleté dieťa, ktorého sa konanie o uložení výchovného opatrenia alebo konanie o nariadení ústavnej starostlivosti týka, čo v tomto prípade naplnené nebolo.

8. Po vrátení veci okresný súd rozhodol napadnutým uznesením z 8. októbra 2025 tak, že uložil maloletému [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] výchovné opatrenie, ktorým im bola nariadená povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu v DAC Náruč v období od vykonateľnosti uznesenia v rozsahu 39 hodín a vo zvyšnej časti návrh otca zamietol. V uznesení poukázal súd na to, že uznesením sp. zn. 3Em/5/2025 z 1. októbra 2025 nariadil výkon rozhodnutia – uznesenia okresného súdu zo 16. septembra 2025 v časti odovzdania maloletých detí do starostlivosti CDR Ružomberok, pretože sťažovateľka maloleté deti dobrovoľne do starostlivosti zariadenia neodovzdala. Sudca ešte v ten deň v priestoroch škôl, ktoré navštevujú deti, za prítomnosti kolízneho opatrovníka a psychologičky obe maloleté deti informoval o dôvodoch výkonu rozhodnutia, deti vypočul a oboznámil sa s ich názorom na vec. Obe deti vyslovili nesúhlas s nariadeným neodkladným opatrením a zároveň potvrdili, že partner sťažovateľky sa podrobil neodkladnému opatreniu v časti, v ktorej súd zakázal styk partnera sťažovateľky s deťmi. V nadväznosti na to súd nepristúpil k opätovnému zisťovaniu názoru maloletých detí. Následne s poukazom na to, že [REDAKOVANÉ] viac nezdieľa s maloletými deťmi spoločnú domácnosť, čím sa zamedzilo jeho negatívnemu pôsobeniu na ne, návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v časti, v ktorej sa domáhal dočasného odovzdania maloletých detí do starostlivosti konkrétneho zariadenia, nevyhoviel.

9. Napokon vo veci opätovne rozhodoval krajský súd, ktorý uznesenie okresného súdu vo výroku I potvrdil, ale vo výroku II ho zmenil tak, že nariadil neodkladné opatrenie, podľa ktorého sa maloleté deti dočasne odovzdávajú do starostlivosti DKC Náruč najdlhšie na šesť mesiacov od umiestnenia maloletých detí do zariadenia.

10. V priebehu odvolacieho konania doplnil kolízny opatrovník nové skutočnosti, keď uviedol, že 17. októbra 2025 stretla pracovníčka v obchodnej prevádzke Dráčik maloletého [REDAKOVANÉ] spoločne so sťažovateľkou aj [REDAKOVANÉ], pričom maloletý [REDAKOVANÉ] spoločne s pánom [REDAKOVANÉ] vybrali Lego – nebolo pochyb, že tam boli spoločne. Kolízny opatrovník ďalej poukázal na absenciu spolupráce na strane sťažovateľky, keď táto namietala aj uloženie výchovného opatrenia ambulantnou formou pre deti v DAC Náruč (ide o „Komplexný program pomoci dieťaťu s podozrením na sexuálne zneužívanie alebo fyzické týranie a jeho rodine/rodičovi alebo osobe, ktorá sa o dieťa stará“). Sťažovateľka sa mala vyjadriť, že nebude spolupracovať, pokiaľ o tom nerozhodne aj krajský súd. Podľa kolízneho opatrovníka to naznačuje dva aspekty: prvý je formálna stránka vydaného výchovného opatrenia, druhý je otázka skutočného záujmu sťažovateľky o pomoc deťom. Sťažovateľka podľa vyjadrenia opatrovníka opakovane ignoruje závažné varovania o riziku, ktoré pre deti predstavujú jej konania a postoje. Svojím správaním negatívne ovplyvňuje výchovu detí a rešpekt k autoritám vrátane rozhodnutí súdu. Dôkazom má byť situácia, keď sa sťažovateľka pokúsila odvieť deti do zariadenia, deti však svojvoľne opustili domácnosť bez jej vedomia (tvrdili, že boli na nákupoch). Sťažovateľka však túto skutočnosť zatajila a následne tvrdila, že deti nechceli ísť do zariadenia, a preto ich odviezla do školy. Tento postoj detí je podľa názoru kolízneho opatrovníka príkladom ich svojvoľného správania, ktoré nebolo adekvátne riešené sťažovateľkou. Rozhodnutie považujú len za „papier“, ktorý nemusia dodržiavať. Ich správanie naznačuje výrazný problém v oblasti kritického myslenia a rešpektu k autoritám, čo môže mať vážny dopad na ich ďalší psychický a sociálny vývoj. Napokon tiež kolízny opatrovník zdôraznil, že počas pohovoru so sudcom maloleté deti síce potvrdili, že [REDAKOVANÉ] ich domácnosť opustil, ale tiež zdôrazňovali, že je to len dočasné.

11. Odvolací súd potvrdil dôvodnosť nariadeného výchovného opatrenia (výrok I prvostupňového rozhodnutia), pokiaľ však ide o výrok II, krajský súd poukázal na to, že od rozhodnutia okresného súdu došlo v prejednávanej veci k zmene pomerov. Okresný súd vo veci rozhodoval za stavu, že sa [REDAKOVANÉ] s deťmi nestretáva, čo sa však ukázalo ako nepravdivé. Stretnutie sťažovateľka nepoprela a neuviedla, že by sa mu snažila aktívne vyhnúť. Zo znaleckého posudku vyplýva naliehavosť potreby zásahu, ktorým bol styk [REDAKOVANÉ] s deťmi zakázaný. Za tejto situácie, keď napriek zákazu došlo minimálne k jednému stretnutiu, ktorému sťažovateľka nezabránila, a že podľa vyjadrení obidvoch detí je vzťah medzi sťažovateľkou a [REDAKOVANÉ] len dočasne prerušený, nie je daná žiadna garancia reálneho dodržiavania uloženého zákazu, a teda vylúčenia vplyvu [REDAKOVANÉ] na maloleté deti. Sťažovateľka zrejme svoje deti nedokáže ochrániť, a preto sa umiestnenie detí do určeného zariadenia napriek ich nesúhlasu javí ako nevyhnutné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv v dôsledku arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí, ich vnútornej rozpornosti, nedostatočného odôvodnenia, nevykonania kľúčových dôkazov a nekritického preberania záverov znaleckého posudku. Napadnutými rozhodnutiami došlo k neprimeranému a ústavne

neospravedlitému zásahu do jej práva na ochranu súkromia a rodinného života a jej práva na výkon rodičovských práv, keď boli maloleté deti dočasne odovzdané do starostlivosti krízového centra a zároveň im bolo uložené výchovné opatrenie (podľa jej názoru nedostatočne definované).

13. Napadnuté rozhodnutia podľa jej názoru neuvádzajú, v čom sa zmenili pomery na strane maloletých detí alebo sťažovateľky oproti v poradí prvému rozhodnutiu o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia. Nevysvetľujú, prečo silné citové väzby detí k sťažovateľke ako matke, ich dôvere k jej partnerovi a absencii reálnej ujmy pri pobyte u sťažovateľky už nemajú byť rozhodujúce.

14. Súd sa nevysporiadali s jej podstatnou argumentáciou, a to pokiaľ ide o jej námietky týkajúce sa znaleckého posudku, ako aj skutočnosti, že orgán sociálnoprávnej ochrany detí nikdy nezistil u sťažovateľky ani jej partnera správanie, ktoré by signalizovalo zanedbávanie alebo zneužívanie detí. Sťažovateľka tiež namieta nejasnosť a neurčitosť výroku o výchovnom opatrení – podľa jej názoru nie je zrejmé, aký cieľ má mať uložené opatrenie, nie je jasné, či rozsah 39 hodín je stanovený pre obe deti spolu alebo každé osobitne, a vybraný program nezodpovedá skutkovému stavu, pretože sexuálne či fyzické násilie na deťoch nikdy nebolo preukázané.

15. Sťažovateľka ďalej namieta nedostatočné dokazovanie, keď súdy a) nevykonali riadny výsluch maloletých detí v konaní pred rozhodnutím o výchovnom opatrení a umiestnení do zariadenia, b) nepreverili zásadné tvrdenia o tom, že partner sťažovateľky po nariadení zákazu styku prestal zdieľať spoločnú domácnosť s deťmi a nie je s nimi v kontakte, c) nerealizovali šetrenie v mieste bydliska sťažovateľky a ani sa nezaujímal o postoj školy či iných inštitúcií, ktoré deti pravidelne navštevujú. Súdom tiež vyčíta, že vykonané dôkazy selektívne interpretovali v neprospech sťažovateľky.

16. Spôsob výsluchu, ktorý napokon aproboval odvolací súd ako ústavne konformný, podľa sťažovateľky nezodpovedal ani elementárnym požiadavkám na slobodné a neovplyvnené vyjadrenie postoja detí, keď boli v školskom zariadení bez prítomnosti sťažovateľky, pred riaditeľňou stáli policajti, deti plakali a situáciu vnímali ako hrozbu núteného odvedenia do „detského domova“.

17. Sťažovateľka zdôrazňuje, že čl. 8 dohovoru garantuje právo na rešpektovanie rodinného života a podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je odňatie dieťaťa z rodiny a jeho umiestnenie do ústavnej alebo inej inštitucionálnej starostlivosti mimoriadne závažný zásah, ktorý je prípustný len vtedy, ak je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a ak neexistuje miernejší prostriedok ochrany dieťaťa a ktorý má mať vždy povahu krajných opatrení (*ultima ratio*). Z § 37 ods. 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) vyplývajú pritom dve kumulatívne podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby súd mohol dočasne odňať maloleté dieťa z osobnej starostlivosti rodičov a nariadiť mu pobyt v zariadení – jednak musí byť opatrenie potrebné v záujme maloletého dieťaťa a zároveň môže tak súd rozhodnúť len, ak výchovné opatrenia podľa § 37 ods. 2 zákona o rodine neviedli k náprave. Tieto podmienky podľa sťažovateľky neboli splnené – v čase, keď rozhodol odvolací súd, ešte nebolo (právoplatne) uložené výchovné opatrenie ani riadne špecifikované a z rozhodnutí nevyplýva presvedčivé odôvodnenie toho, v čom spočíva potreba pobytu detí v zariadení z hľadiska ich najlepšieho záujmu.

18. Vo vzťahu k osobe [REDAKOVANÉ] sťažovateľka poukazuje na to, že dosiaľ nebolo preukázané žiadne konkrétne protiprávne konanie z jeho strany voči maloletým deťom, ktoré by odôvodňovalo

záver, že je pre ne objektívne nebezpečný, nebolo voči nemu dosiaľ vznesené obvinenie, nebol preukázaný opakovaný a systematický kontakt medzi ním a deťmi po zákaze styku a nebolo vykonané ani základné terénne šetrenie v mieste bydliska sťažovateľky.

19. Sťažovateľka napokon navrhuje odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí. Ak by došlo k výkonu posledného rozhodnutia odvolacieho súdu, maloleté deti by boli odlúčené od sťažovateľky a umiestnené do inštitucionálnej starostlivosti, čo môže mimoriadne intenzívne zasiahnuť aj do psychickej integrity sťažovateľky. Odklad vykonateľnosti by v tomto prípade znamenalo len to, že do rozhodnutia ústavného súdu nebude možné deti odovzdať do krízového centra na základe napadnutých rozhodnutí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach môže zasiahnuť iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. II. ÚS 162/2024).

21. Napriek tomu platí, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým (rovnako ako iné rozhodnutia) zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020, I. ÚS 9/2022).

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky uznesením okresného súdu sp. zn. 3P/108/2025 zo 16. septembra 2025:

22. Pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza ústavný súd zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Zmysel a účel princípu subsidiarity vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je

ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

23. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu zo 16. septembra 2025 sťažovateľka disponovala opravným prostriedkom – odvolaním, ktoré aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol teda v tomto prípade krajský súd v konaní o podanom odvolaní sťažovateľky. Preskúmanie napadnutého uznesenia krajským súdom robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, čo rezultuje v jej odmietnutí podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky uznesením krajského súdu sp. zn. 14Cop/187/2025 z 2. októbra 2025:

24. Ako vyplýva zo zisteného skutkového stavu, týmto rozhodnutím krajský súd a) uznesenie okresného súdu zo 16. septembra 2025 v časti výroku I, ktorým súd zakázal styk [REDAKOVANÉ] s maloletými deťmi, potvrdil a b) vo zvyšnej časti toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

25. Vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku je teda ústavná sťažnosť sťažovateľky nesporne prípustná (a zároveň ústavný súd potvrdzuje, že aj podaná v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote, keď rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. októbra 2025, pozn.). Ústavný súd však zároveň uvádza, že námietky sťažovateľky nesmerovali aj k tejto časti napadnutého uznesenia, resp. aj z obsahu príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že takýto postup odvolacieho súdu sama aprobovala, keď v podanom odvolaní z 18. septembra 2025 v závere uvádza, že hoci popiera, že by [REDAKOVANÉ] mal byť nebezpečnou osobou vo vzťahu k maloletým deťom, ak by krajský súd ustálil hrozbu stretávania maloletých detí s jeho osobou, má ostať ponechaný výrok o zákaze styku a sťažovateľka požaduje len zrušenie ostatných výrokov, podľa ktorých mali byť maloleté deti umiestnené do zariadenia.

26. Rovnako bolo potrebné ako neopodstatnenú vyhodnotiť aj sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k druhému výroku tohto rozhodnutia krajského súdu, pretože ten bol zjavne vydaný v jej prospech – práve s ohľadom na ňou predloženú argumentáciu krajský súd prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

27. S ohľadom na tieto skutočnosti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 14Cop/187/2025 z 2. októbra 2025 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky uznesením okresného súdu sp. zn. 3P/108/2025 z 8. októbra 2025:

28. Ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity, ako ho popísal v bode III.1 tohto uznesenia, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti v poradí druhému rozhodnutiu okresného súdu z 8. októbra 2025, a to pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde s poukazom na to, že sťažovateľka aj v tomto prípade využila možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, ktoré bolo v okolnostiach veci účinným prostriedkom nápravy, a tak jej prípadné námietky boli preskúmané krajským súdom.

III.4. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky uznesením krajského súdu sp. zn. 14Cop/216/2025 z 18. novembra 2025:

29. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti argumentuje v prvom rade arbitrárnosťou napadnutého rozhodnutia, a to v kontexte rozhodnutí, ktoré predchádzali jeho vydaniu, najmä však v kontexte uznesenia okresného súdu z 28. februára 2025, ktorým bol prvý návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý s dôrazom na to, že vzťahy medzi ňou ako matkou a maloletými deťmi sú silné, založené na bezvýhradnej dôvere a vytrhnutie detí z domáceho, bezpečného a dôverne známeho prostredia by nebolo v ich záujme. Sťažovateľka tvrdí, že jediným dôvodom na vyslovenie diametrálne odlišného záveru bol znalecký posudok – podľa jej slov sa pritom nezmenili ani pomery na strane maloletých detí, ani pomery na strane sťažovateľky.

30. Napriek tomu, že ústavný súd nebol oprávnený v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky preskúmať všetky rozhodnutia vydané vo veci (s poukazom najmä na časti III.1 a III.3 tohto uznesenia), je potrebné konštatovať, že v tomto prípade jednotlivé rozhodnutia vo vzájomnej súvislosti utvárali komplexný obraz, pričom preskúmané rozhodnutie krajského súdu nepochybne zrkadlilo predchádzajúce rozhodnutia, ako aj postoj účastníkov konania vo vzťahu k jednotlivým krokom súdu. V tomto kontexte pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

31. Z doručených podkladov vyplýva, že otec sa prvýkrát dovoľával nariadenia neodkladného opatrenia už vo februári 2025 (vo vzťahu k posudzovaným okolnostiam – spory medzi rodičmi sú riešené už dlhodobo a o návrhoch oboch rodičov na nariadenie neodkladného opatrenia už bolo niekoľkokrát rozhodované, prvýkrát však s poukazom na skutočnosti týkajúce sa vedeného trestného stíhania a osobnosť partnera sťažovateľky, pozn.). Otec poukazoval na podozrenia zo sexuálneho zneužívania partnerom sťažovateľky, ale súd v tom čase konštatoval, že ide len o podozrenia a nebolo osvedčené tvrdenie otca, že partner sťažovateľky je pre deti potencióálne nebezpečný a zásah súdu nevyhnutný, aby sa zabránilo páchaniu sexuálnych aktivít a praktík na maloletých deťoch (bod 31 uznesenia okresného súdu z 28. februára 2025).

32. V aktuálne posudzovanom konaní o neskoršom návrhu otca sa tieto podozrenia opätovne spomínajú, avšak nemožno súhlasiť so sťažovateľkou v tom, že tie isté skutočnosti boli zo strany rozhodujúcich súdov posúdené diametrálne odlišne. Zmenili sa totiž aj pomery sťažovateľky a maloletých detí (najmä po uložení zákazu styku) a zmenila sa aj dôkazná situácia. Možno súhlasiť so sťažovateľkou, že zásadnú úlohu v rámci konania zohral znalecký posudok.

33. Sťažovateľka spochybňuje správnosť, úplnosť a vnútornú konzistentnosť znaleckého posudku, namieta prekročenie rámca odbornej spôsobilosti znalca, ktorý odpovedal aj na právne otázky, a poukazuje aj na starší znalecký posudok, v ktorom bol vzťah detí k partnerovi sťažovateľky hodnotený pozitívne.

34. Ústavný súd tieto námietky sťažovateľky vyhodnotil ako neopodstatnené. Znalecký posudok si vyžiadal zo súdneho spisu s cieľom riadneho posúdenia týchto jej námietok. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že znalecký posudok nebol vyhotovený na účely posúdenia návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ale znalecké dokazovanie bolo nariadené v konaní vo veci samej. Tomu zodpovedá aj okruh otázok položených súdom. Ako vyplýva z napadnutého uznesenia, pre súd boli podstatné závery znalca týkajúce sa aktuálneho stavu maloletých detí, ich vzťahu k [REDAKOVANÉ], k charakteristike [REDAKOVANÉ] a napokon k jeho vplyvu na maloleté deti. Či sú niektoré otázky položené znalcovi otázkami právnymi, nebolo pre posúdenie súdu

v tomto štádiu podstatné (s tým sa vysporiada súd v konaní vo veci samej), a preto nie je porušením práv sťažovateľky, ak sa týmto námietkam súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nevenoval.

35. Podstatná je odpoveď znalca k otázke č. 16 (str. 91 a nasl. znaleckého posudku), kde znalec zdôraznil, že „*Je vhodné, aby mal. deti boli ihneď po doručení tohto znaleckého posudku zverené do starostlivosti DKC Náruč, Prípojná 56, Žilina, resp. do iného zariadenia, kde by mali zabezpečenú komplexnú terapeutickú starostlivosť, bezpečné, stabilné a predvídateľné prostredie, v ktorom by mohli postupne obnoviť svoj vzťah s otcom a starými rodičmi zo strany otca a matka mal. detí by mala možnosť vysporiadať sa so všetkými skutočnosťami, ktoré sú uvedené v spisovom materiáli, resp. v tomto znaleckom posudku tak, aby mohla do budúca pre mal. deti zabezpečiť také výchovné prostredie, ktoré by bolo v súlade s najlepším záujmom mal. detí.*“ Znalec tiež zdôraznil, že: „*Nie je vhodné, aby mal. deti boli súčasťou domácnosti, v ktorej figuruje p. [REDAKOVANÉ] a pravidelne sa v nej zdržiava, pokiaľ by aj naďalej pokračoval intenzívny vzťah matky s p. [REDAKOVANÉ] vo forme partnerského zväzku, kde by mal prostredníctvom neho dosah na mal. deti a možnosť aj naďalej účelovo manipulovať matkou a pôsobiť na mal. deti prostredníctvom nej.*“

36. Znalec, pokiaľ ide o osobu [REDAKOVANÉ], vnímal aj čiastočne pozitívny vplyv na maloleté deti, keď uvádza, že [REDAKOVANÉ] zabezpečuje v spolupráci so sťažovateľkou základné potreby nevyhnutné na zdravý fyzický a psychický vývoj, pričom maloleté deti kladne hodnotia jeho angažovanie sa vo výchovno-vzdelávacom procese a aktívnej činnosti v oblasti voľnočasových aktivít maloletých detí (str. 99 znaleckého posudku). Na tieto skutočnosti možno poukázať vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že v rámci predchádzajúceho dokazovania dospel (pravdepodobne iný) znalec k odlišnému právnemu záveru. Treba však uviesť, že v znaleckom posudku sa netvrdí, že by mal [REDAKOVANÉ] iba negatívny vplyv na maloleté deti alebo že by sa ho báli. Posudok poukazuje na to, aký veľký má [REDAKOVANÉ] vplyv na vývoj maloletých detí sťažovateľky.

37. Na druhej strane totiž znalec poukazuje na jeho minulosť a vedené (aj ukončené) trestné stíhania, negatívny vplyv na maloleté deti týkajúci sa budovania si vzťahu maloletých detí s otcom a starými rodičmi a tiež nevytváranie bezpečného a stabilného prostredia v oblasti zabezpečenia bývania a následne aj výchovno-vzdelávacieho procesu maloletých detí. Podľa znalca je potrebné pozorne vnímať budovanie citlivosti v oblasti morálnych a etických zásad u maloletých detí prostredníctvom konania [REDAKOVANÉ] jednak v súvislosti s dôvodom trestného oznámenia a jednak s ohľadom na to, ako zabezpečuje po finančnej stránke sťažovateľku aj maloleté deti. Nestabilitu vníma nielen prostredníctvom častého sťahovania, ale aj náhlejšej a frekventovanej zmeny telefónnych čísel [REDAKOVANÉ] aj sťažovateľky. V neprospech zdravého fyzického a psychického vývoja maloletých detí je potrebné podľa znalca vnímať aj to, akým spôsobom benefituje sťažovateľka z tohto vzťahu s [REDAKOVANÉ], keďže u maloletých detí vznikajú negatívne vzorce správania v prípadnom ich partnerskom a rodičovskom vzťahu, a taktiež prispievajú k tomu, že deti sú viac upnuté na sťažovateľku ako svoju matku a citlivo reagujú na akékoľvek ohrozenie z dôvodu nestability primárneho rodinného prostredia, ku ktorému významným spôsobom [REDAKOVANÉ] prispieva (pozri odpoveď znalca na doplnenú otázku č. 1, str. 99 znaleckého posudku).

38. Pre komplexnosť ústavný súd dopĺňa, že na inom mieste (doplnená otázka č. 3, str. 100 a nasl. znaleckého posudku) znalec poukazuje na sklony [REDAKOVANÉ] k manipulácii a ku klamstvám, keď vo svojich odpovediach nepravdivo uviedol okolnosti svojho štúdia (klamal o ukončení štúdia na gymnáziu a nepravdepodobné je aj jeho tvrdenie o úspešnom ukončení vysokej školy),

nedostupnosť informácií o jeho súčasnej zárobkovej činnosti v realitách, jeho postoj k trestnej minulosti. Tiež poukázal na to, že odkedy začala sťažovateľka viesť s [REDAKOVANÉ] spoločnú domácnosť, sú prítomné značné finančné ťažkosti sprevádzané častým sťahovaním a životom v spoločnej domácnosti s otcom maloletých detí. Negatívne znalec vníma zrejmy intenzívny (a pravdepodobne aj dlhodobý) vplyv [REDAKOVANÉ] na sťažovateľku, keď bez jeho vyjadrenia sťažovateľka nezaujme vlastné stanovisko a nevykoná žiadny krok samostatne, autonómne a bez interakcie s ním.

39. Napriek týmto čiastočne pozitívnym, no najmä alarmujúcim záverom znalca je možné pozorovať citeľnú snahu krajského (aj okresného) súdu rešpektovať názor maloletých detí a ponechať ich v starostlivosti sťažovateľky, ku ktorej majú nikým nespochybnenú silnú citovú väzbu. Rešpektujúc závery znalca súdy pristúpili spočiatku „len“ k uloženiu zákazu styku medzi [REDAKOVANÉ] a maloletými deťmi (s čím napokon súhlasila aj samotná sťažovateľka), pričom práve absenciu vplyvu [REDAKOVANÉ] na maloleté deti považovali súdy za rozhodujúcu a najmä za nevyhnutnú v záujme ochrany maloletých detí. Nešlo pritom prioritne o podozrenia vo vzťahu k jeho osobe, o ktorých dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté (ústavný súd dopĺňa, že 20. augusta 2025 bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu ohrozenia mravnej výchovy mládeže, ktorého sa podľa uznesenia dopustil neznámy páchatel' tým, že svojím konaním vydal osobu mladšiu ako 18 rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že ju uvádzal k nemravnému životu, a to tak, že ponúkal poškodenej osobe postupne finančné čiastky za protislužby sexuálneho charakteru), ale, ako vyplýva zo znaleckého posudku, o jeho výrazný vplyv na to, akým spôsobom vnímajú deti svojho otca. Z posudku vyplýva, že sa sám stavia do pozície zákonného zástupcu týchto detí a vystupuje takto aj vo vzťahu s inštitúciami, najmä vzdelávacími – vytvára povedomie o tom, že je kompetentný konať v záujme maloletých detí a formálne ich zastupuje (str. 102 znaleckého posudku).

40. Po prvotnom nariadení umiestnenia maloletých detí do krízového centra napokon samotný okresný súd po potvrdení, že [REDAKOVANÉ] už nezdíeľa spoločnú domácnosť s maloletými deťmi, od tohto kroku upustil a zákaz styku považoval v kombinácii s uloženým výchovným opatrením za dostatočné opatrenie na zabezpečenie ochrany práv maloletých detí.

41. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta nedostatky rozhodnutia týkajúce sa uloženého výchovného opatrenia, avšak je zrejmé (a bolo preukázané), že sama aktívne zisťovala, o aké odborné poradenstvo ide a všetky informácie jej boli aj riadne poskytnuté (v neposlednom rade sú aj verejne prístupné na internete). Táto jej argumentácia preto opäť vyznieva len ako trvanie na formálnych požiadavkách, pričom sa javí, že stráca zo zreteľa to podstatné, prečo bolo výchovné opatrenie uložené, a to je ochrana maloletých detí – tá by pritom za každých okolností mala byť prioritou aj pre samotnú sťažovateľku a ich záujem by mala uprednostniť pred vlastnými záujmami. Ľudsky pochopiteľný je prístup sťažovateľky k umiestneniu maloletých detí do krízového centra, avšak nepochopiteľný je pre ústavný súd nezáujem (dokonca vyslovene neochota) sťažovateľky spolupracovať pri poskytnutí odborného poradenstva, ktoré by pomohlo veci objasniť a prípadne zabrániť ďalším škodám na fyzickom a psychickom vývoji jej vlastných detí.

42. Ústavný súd vychádzal pri posúdení uloženého výchovného opatrenia aj z informácií uvedených na webovej stránke DAC Náruč. Zo zverejneného Programu Centra pre deti a rodiny podľa § 1 vyhlášky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 103/2018 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 305/2005 Z. z. o sociálnoprávnej ochrane detí

a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (pozri: <https://www.naruc.sk/detske-advokacne-centrum/#ambulantne-programy/4/>) vyplýva, že centrum ponúka niekoľko programov, v rámci nich aj „Komplexný program pomoci dieťaťu s podozrením na sexuálne zneužívanie alebo fyzické týranie a jeho rodine/ rodičovi alebo osobe, ktorá sa o dieťa osobne stará.“ Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľke bolo opakovane prezentované, že program je zameraný na pomoc v prípade, ak existujú zatiaľ nepotvrdené podozrenia na sexuálne zneužívanie – teda na prípady, kde vyšetrovanie stále prebieha, čo zrejme je prípad maloletých detí. Argumentácia sťažovateľky, ktorá svoju neochotu ospravedlňuje tým, že obvinenia zatiaľ neboli preukázané, je preto zrejme neopodstatnená. Opäť možno ľudsky rozumieť tomu, že sťažovateľka sa ako partnerka stavia do role ochrancu [REDAKOVANÉ] a preukazuje mu svojimi postojmi (zdá sa) bezvýhradnú dôveru. V prípade maloletých detí však nie je vždy priestor na to, aby sa v takých závažných podozreniach čakalo na to, kým bude v trestných konaniach rozhodnuté. Preventívne pôsobenie odborníkov spôsobilých na poskytnutie včasnej pomoci v obdobných prípadoch sa javí ako efektívny, racionálny a logický krok zo strany rozhodujúceho súdu a nepochopiteľná sa javí snaha sťažovateľky o to, aby taká pomoc maloletým deťom nebola poskytnutá. S výnimkou formálne ladených námietok totiž sťažovateľka neprezentovala nič, čo by spochybňovalo spôsobilosť DAC Náruč poskytnúť odbornú pomoc v rozsahu stanovenom okresným a krajským súdom. Napokon nemožno prisvedčiť ani námietke sťažovateľky, že jej nie je zrejmé, či sa má poradenstva zúčastniť aj ona – uložené výchovné opatrenie nepochybne smeruje k ochrane maloletých detí, čo vyžaduje spoluprácu zo strany sťažovateľky, avšak v konaní, predmetom ktorého je (dočasná) úprava práv a povinností rodičov vo vzťahu k maloletým deťom, nie je zrejším účelom aj zabezpečenie ochrany sťažovateľky, čo zrejme nebráni jej účasti na konzultáciách, ale ani ju k tomuto druhu spolupráce nemožno nútiť. Podľa ústavného súdu je zrejmé, že uložené výchovné opatrenie sa týka povinnej účasti maloletých detí na poradenskom programe vedenom DAC Náruč, pričom sťažovateľka je povinná spolupracovať v rozsahu, aký si vyžaduje záujem maloletých detí.

43. Nepochybne najzávažnejším zásahom v tomto prípade zostalo nútené odlúčenie maloletých detí od sťažovateľky, keď krajský súd napokon nariadil ich umiestnenie do krízového centra, čo s ohľadom na okolnosti opodstatňuje položenie otázky, či bol takýto zásah nevyhnutný. Ide totiž o zásadný zásah nielen do práv sťažovateľky, ale aj maloletých detí (ktoré veľmi jasne prezentovali svoj nesúhlas), a preto bolo úlohou odvolacieho súdu, aby toto rozhodnutie dôkladne zvážil a najmä odôvodnil.

44. Pozitívne (a to zásadným spôsobom) vníma ústavný súd snahu súdu o zachovanie pevných väzieb medzi sťažovateľkou a jej deťmi, keď aj z chronológie celého konania badať zrejmy úmysel pristúpiť na umiestnenie detí do krízového centra, len ak to bude naozaj nevyhnutné. Podmienkou však bola spolupráca sťažovateľky – jej boli deti zverené do starostlivosti, ona má na deti zrejme podstatne významnejší vplyv ako otec maloletých detí a prioritne na nej bolo, aby súdu preukázala, že v prípade závažných podozrení a s ohľadom na závery prezentované v znaleckom posudku je plne spôsobilá, ochotná a schopná zabezpečiť maloletým deťom dostatočnú ochranu, až kým sa celá situácia nevyrieši. To si ale vyžadovalo plné rešpektovanie súdnych rozhodnutí – najmä pokiaľ ide o právoplatne uložený zákaz styku [REDAKOVANÉ] s maloletými deťmi, ale aj pokiaľ ide o uložené výchovné opatrenie. Ako partnerka mohla sťažovateľka stáť na strane svojho partnera, ale ako matka mala prioritne uprednostniť záujmy maloletých detí – jej úlohou bolo presvedčiť súdy, že urobí všetko preto, aby do času, kým sa rozhodne o obvineniach voči jej partnerovi, zabezpečí,

aby boli deti v bezpečnom a stabilnom prostredí, a poskytne všetku súčinnosť potrebnú na to, aby sa vec riadne prešetrila (čo zahŕňa aj absolvovanie odborného poradenstva). Sťažovateľka sa však spolupráci zjavne bránila, keď sa okrem iného vyjadrila, že nebude spolupracovať a deti sa nezúčastnia na programe DAC Náruč, pokiaľ nerozhodne v tejto veci právoplatne odvolací súd (pozri bod 36 napadnutého uznesenia krajského súdu). Nariadený zákaz styku nerešpektovala. Je potrebné zdôrazniť, že kým súd považoval za preukázané, že zákaz styku sťažovateľka rešpektuje – dokonca ho sama schvaľuje (a ■■■■■ sa skutočne odsťahoval), umiestnenie detí do krízového centra nebolo nariadené, resp. zo strany okresného súdu bolo prehodnotené. Krajský súd samotný bol rovnako ochotný taký postup akceptovať, k zmene rozhodnutia napokon došlo z dôvodov na strane samotnej sťažovateľky, ktorá zabezpečila (zrejme) len formálne vyst'ahovanie svojho partnera, avšak nezabezpečila úplnú absenciu styku tohto partnera s deťmi (čo bolo preukázané výpoveďou kolíznej opatrovníčky).

45. Za týchto okolností nemožno ako ústavne nekonformné vyhodnotiť závery krajského súdu, ktorými súd odôvodnil umiestnenie maloletých detí do DKC Náruč, keď poukázal na to, že nie je žiadna garancia reálneho dodržiavania uloženého zákazu, teda garancia vylúčenia vplyvu ■■■■■ na maloleté deti, keďže sťažovateľka sama takú garanciu nedáva. Sťažovateľkin záujem považuje odvolací súd za povrchný, čo sa preukázateľne prenieslo aj na postoj maloletých detí, ktoré odmietajú súdne rozhodnutia rešpektovať.

46. Podľa názoru ústavného súdu bol postup krajského súdu plne súladný s § 37 ods. 3 zákona o rodine, a to okrem iného s poukazom na ods. 5 tohto ustanovenia, podľa ktorého ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, súd môže výchovné opatrenie podľa odseku 3 uložiť aj vtedy, ak jeho uloženiu nepredchádzalo výchovné opatrenie podľa odseku 2.

47. Napokon nebolo možné vyhovieť ani námietkam sťažovateľky týkajúcim sa výsluchu maloletých detí. Podľa názoru ústavného súdu súdy v okolnostiach veci vyhodnotili výsluch maloletých detí v rámci výkonu rozhodnutia v konaní sp. zn. 3Em/5/2025 ako postačujúci práve s ohľadom na najlepší záujem maloletých detí. Podstatou prvotného vrátenia veci okresnému súdu bola skutočnosť, že nebolo preukázané, že by sa deti mali možnosť v konaní vôbec vyjadriť. Zmyslom a účelom § 51c vyhlášky je zachovanie participačných práv dieťaťa – teda zabezpečenie toho, aby sa nerozhodovalo „o nich bez nich“ – a to tým skôr, že v dotknutom konaní ide o chlapcov v teenegerskom veku, ktorí už sú nepochybne spôsobilí prezentovať svoj názor pred súdom. Na druhej strane však treba prihliadať na to, že akýkoľvek výsluch spôsobuje stres aj dospelým, nie to ešte deťom, a to aj pri ohľaduplnom a chápravom prístupe vypočúvajúcich osôb. Je preto vždy potrebné zvážiť frekvenciu takýchto výsluchov, ako aj ich nevyhnutnosť – inak povedané, netreba deti trápiť viac (ak vôbec), ako je to nevyhnutné pre spravodlivé posúdenie veci.

48. V okolnostiach veci sa výsluch detí konal v rámci výkonu rozhodnutia, čomu zodpovedalo aj miesto a okolnosti výsluchu. Ak by výkon rozhodnutia nebol potrebný, zrejme by boli deti vypočuté v priaznivejšom prostredí a za priaznivejších okolností. Napriek tomu okolnosti, za akých sa vypočutie maloletých detí napokon uskutočnilo, nevyhnutne nemusia diskvalifikovať názor maloletými deťmi vyjadrený v rámci tohto výsluchu. Podstatné bolo, že maloletým deťom bolo zo strany sudcu vysvetlené, čo, ako a prečo sa deje, a bol im daný priestor, aby sa ku všetkým okolnostiam vyjadrili – ústavný súd poukazuje na to, že rozhovor s maloletým ■■■■■ trval dve hodiny a rozhovor s maloletým ■■■■■ trval hodinu a pol.

49. V neposlednom rade je z hľadiska posúdenia práv sťažovateľky podstatné, aký mohlo mať vplyv na práva sťažovateľky to, že deti neboli vypočuté opakovane formálne spôsobom stanoveným vyhláškou. Je zrejmý postoj maloletých detí, ktoré nesúhlasia s ich odchodom do zariadenia, spochybňujú dôvody na ich umiestnenie do krízového centra a potvrdili, že v čase výsluchu s nim [REDAKOVANÉ] nebýval. Na všetky tieto okolnosti súd v rámci rozhodovania prihliadal a nemožno povedať, že by boli vyhodnotené v neprospech sťažovateľky či maloletých detí. Sťažovateľka nenaznačuje, že by bol ich postoj iný, ak by bol výsluch vykonaný opakovane (ani to s ohľadom na jej argumentáciu nedáva zmysel), namieta iba nedodržanie formálnych požiadaviek, avšak ústavný súd je toho názoru, že trvanie na ich dodržaní by v okolnostiach veci bolo formalistické a nepochybne nie v záujme maloletých detí – neprinieslo by nič nové a zároveň by zbytočne opätovne vystavilo maloleté deti stresovej situácii (čoho si zrejme musí byť vedomá aj samotná sťažovateľka).

50. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd správne vyhodnotil, že povinnosť podľa § 51c vyhlášky bola riadne splnená. Nebolo spochybnené, že deti vypočuté boli, boli oboznámené aj s predmetom konania, aj so závermi znaleckého posudku, a to všetko za prítomnosti kolízneho opatrovníka a psychologičky. Maloleté deti mali možnosť vyjadriť svoj názor a postoj k matke, otcovi aj [REDAKOVANÉ] a túto možnosť využili. Ich participatívne práva preto boli zachované.

51. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd napokon ústavnú sťažnosť aj vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 14CoP/216/2025 z 18. novembra 2025 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

52. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ako celku ústavný súd nemohol vyhovieť jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyplýva, že pozitívne rozhodnutie implicitne prichádza do úvahy len vtedy, ak ústavná sťažnosť nebola odmietnutá.

53. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu